

תלמוד בבלי מסכת כתובות דף נ עמוד א א"ר אילעא: באושא התקינו, המבזבז - אל יבזבז יותר מחומש. תניא נמי הכי: המבזבז - אל יבזבז יותר מחומש, שמא יצטרך לבריות; ...מאי קרא? וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך. רש"י המבזבז - לעניים.

רמב"ם הלכות מתנות עניים פרק ז הלכה ה בא העני ושאל די מחסורו ואין יד הנותן משגת נותן לו כפי השגת ידו וכמה עד חמישית נכסיו מצוה מן המובחר, ואחד מעשרה בנכסיו בינוני, פחות מכאן עין רעה,

רמב"ם הלכות ערכין וחרמין פרק ח הלכה יג לעולם לא יקדיש אדם ולא יחריס כל נכסיו, והעושה כן עובר על דעת הכתוב שהרי הוא אומר מכל אשר לו ולא כל אשר לו כמו שבארו חכמים, ואין זו חסידות אלא שטות שהרי הוא מאבד כל ממונו ויצטרך לבריות, ואין מרחמין עליו, וזוה וכווצא בו אמרו חכמים חסיד שוטה מכלל מבלי עולם, אלא כל המפזר ממונו במצות אל יפזר יותר מחומש, ויהיה כמו שצונו נביאים מכלכל דבריו במשפט בין בדברי תורה בין בדברי עולם, אפילו בקרבנות שאדם חייב בהן הרי חסה תורה על הממון ואמרה שיביא כפי מסת ידו, קל וחומר לדברים שלא נתחייב בהן אלא מחמת נדרו שלא ינדור אלא כראוי לו שנאמר איש כמתנת ידו כברכת ה' אלהיך אשר נתן לך.

פירוש המשנה לרמב"ם מסכת פאה פרק א משנה א ... אבל השתתפותו בממונו יש לו גבול והוא חמישית ממונו, ואינו חייב לתת יותר מחמישית ממונו אלא אם עשה כן במדת חסידות, ואמרו נמנו באושא להיות אדם מפריש חומש נכסיו למצוה.

חידושי הרשב"א מסכת בבא קמא דף ט עמוד ב מהא דאמרינן אלו מתרמי ליה תלתא מצות יהיב ליה כוליה ביתיה משמע דאפילו למצוה עוברת כאתרוג וסוכה אינו מחויב לתת אפילו שלישי ממונו, וזה תימה האיך נתנו דמים למצוה עוברת, וכתב הראב"ד ז"ל כדי שלא יבוא לידי עוני ויפיל עצמו על הציבור וכמו שאמרו עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות וכן אמרו המבזבז אל יבזבז יותר מחומש שהעוני כמיתה, ומ"מ לא כמיתה ממש אמר הרב שלא אמרו אלא במצות עשה בשב ואל תעשה אבל במצות לא תעשה אפילו כל ממונו.

שולחן ערוך אורח חיים הלכות לולב סימן תרנו סעיף א הגה: ומי שאין לו אתרוג, או שאר מצוה עוברת, ו א"צ לבזבז עליה (ז) הון [ה] רב, וכמו שאמרו: המבזבז אל יבזבז * (ח) יותר מחומש, * אפילו ז מצוה עוברת (הרא"ש ורבינו ירוחם נ"י ח"ב); ודוקא מצות עשה, (ט) אבל לא תעשה * (י) ח יתן כל ממונו קודם שיעבור (הרשב"א וראב"ד)

רש"י מסכת סוכה דף כט עמוד ב יבש - דבעינן מצוה מהודרת, דכתיב (שמות טו) ואנוהו.

תוספות מסכת סוכה דף כט עמוד ב לולב יבש פסול - ומפרש בגמרא משום דאיתקש לולב לאתרוג דכתיב ביה הדר ולא כמו שפירש הקונטרס משום דכתיב (שמות טו) זה אלי ואנוהו דאין ואנוהו אלא לכתחלה ולא מיפסל בהכי כדמוכח פ"ק (לעיל דף יא): דאמרי רבנן לולב מצוה לאוגדו משום שנא' זה אלי ואנוהו לא אגדו כשר

תלמוד בבלי מסכת שבת דף קלג עמוד ב גמרא. מכדי קתני כולהו, כל צורכי מילה לאתויי מאי? - לאתויי הא, דתנו רבנן: המל, כל זמן שהוא עוסק במילה - חוזר בין על הציצין המעכבין את המילה בין על הציצין שאין מעכבין את המילה. פירש, על ציצין המעכבין את המילה - חוזר, על ציצין שאין מעכבין את המילה - אינו חוזר... דתניא: זה אלי, ואנוהו - התנאה לפניו במצות; עשה לפניו סוכה נאה, ולולב נאה, ושופר נאה, ציצית נאה, ספר תורה נאה וכתוב בו לשמו בדיו נאה, בקולמוס נאה, בלבלר אומן וכורכו בשיראין נאין.

תלמוד בבלי מסכת גיטין דף כ עמוד א אמר רב חסדא: גט שכתבו שלא לשמה והעביר עליו קולמוס לשמה, באנו למחלוקת רבי יהודה ורבנן... אמר רב אחא בר יעקב: דילמא לא היא, עד כאן לא קאמרי רבנן התם - דבעינא זה אלי ואנוהו וליכא,

רמב"ם הלכות מגילה וחנוכה פרק ד הלכה א-ב כמה נרות הוא מדליק בחנוכה, מצוה שיהיה כל בית ובית מדליק נר אחד א בין שהיו אנשי הבית מרובין בין שלא היה בו אלא אדם אחד, והמהדר את המצוה מדליק נרות כמנין אנשי הבית נר לכל אחד ואחד בין אנשים בין נשים, והמהדר יתר על זה ועושה מצוה מן המובחר מדליק נר לכל אחד ואחד בלילה הראשון ומוסיף והולך בכל לילה ולילה נר אחד. כיצד הרי שהיו אנשי הבית עשרה, בלילה הראשון מדליק עשרה נרות ובליל שני עשרים ובליל שלישי שלשים עד שנמצא מדליק בליל שמיני שמונים נרות.

שולחן ערוך אורח חיים הלכות חנוכה סימן תרעא סעיף ב הגה: * (ט) וי"א דכל אחד מבני הבית (י) ידליק (הרמב"ם), וכן [ג] המנהג פשוט;

רמב"ם הלכות מילה פרק ב הלכה ד המל כל זמן שעוסק במילה חוזר בין על הציצין שמעכבין בין על ציצין שאין מעכבין, פירש על * ציצין המעכבין חוזר, על ציצין שאין מעכבין אינו חוזר,

שולחן ערוך יורה דעה הלכות מילה סימן רסד סעיף ה הגה אם הוא בחול, לכתחילה יטול כל הציצים הגדולים אף שאינן מעכבים

שולחן ערוך אורח חיים סימן תרנו סעיף א אם קנה (ב) ב אתרוג שראוי לצאת בו * בצמצום, כגון שהוא ג כביצה מצומצמת, ואח"כ מצא גדול ממונו, מצוה להוסיף עד <ב> שלישי (ג) מלגיו בדמי הראשון, (ד) ד כדי להחליפו ביותר נאה. ויש מי שאומר (ה) שאם מוצא שני אתרוגים לקנות והאחד הדור מחבירו, ה יקח [ד] ההדר (ו) אם אין מייקרים אותו * יותר משליש מלגיו בדמי חבירו.